

[κρητική] «Μεσοπόλεμος» από την ομάδα Κανιγκούντα. Στο μουσείο Κατακουζηνού

Μια εξαιρετική συντροφιά σε ένα μοναδικό σαλόνι...

Από την Ελένη Πετόνα
petassa@otenet.gr

«Ειρήνη σε όλους της ανθρωπότητας εύχομαι. Και μια πιο άφθονη ζωή».

Αντιζώντας τη φωτισμένη Βουλή από το σαλόνι της οικίας Κατακουζηνού, η ευχή του Χένρι Μίλερ, που ξεπηδά από την αφήγησή του στον «Κολοσσό του Μαρουσιού», ακούγεται μελαγχολικά καθώς η πραγματικότητα διαψεύδει την προσδοκία του φιλέλληνα στοχαστή. Και δεν είναι η μόνη. Στο «Μεσοπόλεμο» της ομάδας Κανιγκούντα, οι ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο εξατμίζονται, αφού οι αναφορές σε καθοριστικά γεγονότα του '20 και του '30 (οικονομικό κραχ, κρίση του καπιταλισμού, πολιτικά αστάθεια, μικρασιατική καταστροφή, μαζική έλευση μεταναστών) συνομιλούν με σημερινές αγωνίες.

Η παράσταση που σκηνοθεύει η Μαρία Μαγκανάρη δεν περιορίζεται βέβαια μόνο σε ιστορικά ντοκουμέντα (βίντεο με επίκαιρα της εποχής, λόγους του Βενιζέλου και του Μεταξά, εκπαιδευτικές όπως οι Δελφικές εορτές, σκηνές από ταινίες κ.ά.). Είναι, πάνω απ' όλα, μία σύνθεση λογοτεχνικών κειμένων που επιχειρεί να αναδειχτεί τον «άνθρωπο και τις ιδιότητες του μέσα στον στρόβιλο της Ιστορίας».

Και επέκταση, ποιήματα, πε-

Στο σαλόνι της Οικίας Κατακουζηνού. Από αριστερά: Ανθή Ευστρατιάδου, Μαριάννα Τζανή, Μαίρη Λούση και Σύρμω Κεκέ.

ζά και δημοσιεύσεις των Θεοδικά, Κοσμά Πολίτη, Εμπερίκου, Σεφέρη, Βάρναλη, Σκαρίμπα, Κόντογλου, Τερζάκη, Λευκού. Κατηφόρα και πολλών άλλων γνωστών και αγνώστων διανοη-

Ο Ευθύμιος Θεού (αριστερά) με τον Θανάση Δόβρη (δεξιά), στον Μεσοπόλεμο...

τών, που παρουσιάζονται αποσπασματικά άλλοτε ως μονόλογοι και άλλοτε με τη μορφή μικρών δραματοποιημένων σκηνών, περνούν από την προσωπική στη συλλογική εμπειρία και αντίτροφα. Και με κυρίαρχο μοτίβο τους στίχους του Βύρωνα Λεοντάρη «Είμαστε μεσοπόλεμος σου λέω, αντάρτα μεσοπόλεμος...», το τότε και το τώρα σηματοδοτούν το φοβιστικό σύνθεσμά τους.

Ωστόσο, η ανήσυχη περιέργεια και η φιλολογική γνώση της Μαγκανάρη δεν αρκούν για τη δημιουργία ενός ολοκληρωμένου θεάματος. Η σμίξη ετερόκλητων υλικών δεν είναι πάντα εύστοχη, ενώ κάποιες επιλογές εξεστρατιζούν από το θέμα ή είναι μεζιζόνος σημασίας.

Υπάρχουν, βέβαια, επεισόδια αφοπλιστικής αβωδότητας, υπό-

γειας ειρωνείας και κιούμπορ, που ενεργησιούν το ενδιαφέρον του θεατή. Οπως ιδιαίτερα προσεγμένη είναι η ευελκτική ερμηνευτική και η κινησιολογική κατάθεση των ηθοποιών (Ευθύμιος Θεού, Θανάσης Δόβρης, Μαίρη Λούση, Μαριάννα Τζανή), με τη Σύρμω Κεκέ και την Ανθή Ευστρατιάδου να ξεχωρίζουν για την ευαισθησία και την εξειδίκευση ενέργειά τους. Ιδιαίτερα η σκηνή με το ζεμπέκικο της τελευταίας εκτελείται με φαντασία και ακρίβεια, ενώ η μουσική που επέλεξε ο Νίκος Ντιούνας (περιλαμβανόντας και δύο δικά του πρωτότυπα κομμάτια - «Κιθάρες», «Μεσοπόλεμος») αναδεικνύει την ατμοσφαιρική νοσταλγία της παράστασης.

Εκεί, όμως, που το εγχείρημα βρίσκει την απόλυτη αρμονία στο χώρο και το χρόνο, είναι το φυσικό περιβάλλον μέσα στο οποίο διαδραματίζεται: το διαμέρισμα - μουσείο του ζεύγους Κατακουζηνού, στον 5ο όροφο της οδού Αμαλίας, με τα αντικείμενα που κοσμούν αν τη ζωή τους, το σαλόνι όπου συναστίζονται διαπρεπείς άνθρωποι της τέχνης και των γραμμάτων και την εξαιρετική θέα στο Λυκαβηττό, τη Βουλή και τον Εθνικό Κήπο να λειτουργούν ως ζωντανή σκηνογραφία.

Αξίζει να σημειωθεί το καλοφτιαγμένο, πλούσιο σε υλικό πρόγραμμα της ομάδας που προσφέρεται σε μορφή dvd.

[SID:6086252]